



## Repertoriul jurisprudenței

### Cauza C-241/15 Niculaie Aurel Bob-Dogi

(cerere de decizie preliminară formulată de Curtea de Apel Cluj)

„Trimitere preliminară — Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia-cadru 2002/584/JAI — Mandat european de arestare — Articolul 8 alineatul (1) litera (c) — Obligația de a include în mandatul european de arestare informații referitoare la existența unui «mandat de arestare» — Lipsa unui mandat de arestare național prealabil și distinct de mandatul european de arestare — Consecință”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a doua) du 1 iunie 2016

1. *Cooperare judiciară în materie penală — Decizia-cadru privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Articolul 8 alineatul (1) litera (c) — Mandat de arestare — Noțiune — Mandat de arestare național distinct de mandatul european de arestare — Obligația de a include în mandatul european de arestare informații referitoare la existența unui «mandat de arestare» — Inexistență*

*[Decizia-cadru 2002/584 a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, art. 8 alin. (1) lit. (c)]*

2. *Cooperare judiciară în materie penală — Decizia-cadru privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Articolul 8 alineatul (1) litera (c) — Obligația de a include în mandatul european de arestare informații referitoare la existența unui «mandat de arestare» — Mandat european de arestare care nu conține informații cu privire la existența unui mandat de arestare național — Consecințe*

*[Decizia-cadru 2002/584 a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, art. 8 alin. (1) lit. (c) și art. 15 alin. (2)]*

1. Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretat în sensul că noțiunea „mandat de arestare” care figurează în această dispoziție trebuie înțeleasă ca desemnând un mandat de arestare național distinct de mandatul european de arestare.

Astfel, emiterea unui mandat european de arestare potrivit procedurii denumite „simplificată” și, în consecință, fără să fi fost emisă în prealabil o decizie judiciară națională, precum un mandat național de arestare, care să constituie temeiul său poate să contravină principiilor recunoașterii și încrederii reciproce pe care se bazează sistemul mandatului european de arestare. Principiile menționate pornesc de la premisa că mandatul european de arestare în discuție a fost emis în conformitate cu cerințele minime de care depinde validitatea sa, printre care se numără cea prevăzută la articolul 8 alineatul (1) litera (c) din decizia-cadru. Or, în prezența unui mandat european de arestare emis în cadrul unei proceduri denumite „simplificată”, care se întemeiază pe existența unui mandat de arestare în sensul

articolului 8 alineatul (1) litera (c) din decizia-cadru fără ca mandatul european de arestare să menționeze existența unui mandat de arestare național distinct de mandatul european de arestare, autoritatea judiciară de executare nu este în măsură să verifice dacă mandatul european de arestare în discuție respectă cerința prevăzută la articolul 8 alineatul (1) litera (c) din decizia-cadru. În plus, respectarea cerinței prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (c) din decizia-cadru are o importanță deosebită, întrucât presupune că, atunci când mandatul european este emis în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate pentru efectuarea urmăririi penale, această persoană a beneficiat deja, într-o primă etapă a procedurii, de garanțiile procedurale și de drepturile fundamentale a căror protecție trebuie să fie asigurată de autoritatea judiciară a statului membru emitent potrivit dreptului național aplicabil, în special în vederea adoptării unui mandat de arestare național. Sistemul mandatului european de arestare cuprinde, așadar, în temeiul cerinței prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (c) din decizia-cadru, o protecție pe două niveluri a drepturilor în materie de procedură și a drepturilor fundamentale de care trebuie să beneficieze persoana căutată, având în vedere că, la protecția judiciară prevăzută la primul nivel, cu ocazia adoptării unei decizii judiciare naționale cum este un mandat de arestare național, se adaugă protecția care trebuie să fie asigurată la cel de al doilea nivel, cu ocazia emiterii mandatului european de arestare, care poate interveni, dacă este cazul, în termene scurte după adoptarea respectivei decizii judiciare naționale. Or, această protecție judiciară care cuprinde două niveluri lipsește, în principiu, într-o situație în care se aplică o procedură de emiterie a mandatului european de arestare denumită „simplificată”, dat fiind că aceasta presupune că, anterior emiterii unui mandat european de arestare, nicio decizie, cum ar fi cea de emiterie a unui mandat de arestare național, pe care să se grefeze mandatul european de arestare nu a fost luată de o autoritate judiciară națională.

(a se vedea punctele 52-58 și dispozitiv 1)

2. Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretat în sensul că, atunci când un mandat european de arestare, care se întemeiază pe existența unui „mandat de arestare” în sensul acestei dispoziții, nu cuprinde indicarea existenței unui mandat de arestare național, autoritatea judiciară de executare nu trebuie să îi dea curs dacă, având în vedere informațiile furnizate în aplicarea articolului 15 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, cu modificările ulterioare, precum și toate celelalte informații de care dispune, această autoritate constată că mandatul european de arestare nu este valid, întrucât a fost emis fără să fi fost emis în mod efectiv un mandat de arestare național distinct de mandatul european de arestare.

Înainte de a adopta o astfel de decizie, care, prin natura sa, trebuie să rămână excepțională în cadrul aplicării sistemului de predare instituit de decizia-cadru, sistem care se bazează pe principiile recunoașterii și încrederii reciproce, trebuie ca această autoritate, în aplicarea articolului 15 alineatul (2) din decizia-cadru, să solicite autorității judiciare din statul membru emitent să îi furnizeze de urgență orice informație suplimentară necesară care să îi permită să examineze dacă lipsa indicării în mandatul european de arestare a existenței unui mandat de arestare național se explică fie prin faptul că efectiv un asemenea mandat de arestare național prealabil și distinct de mandatul european de arestare nu există, fie prin faptul că un asemenea mandat există, dar nu a fost menționat. Dacă, având în vedere informațiile furnizate în aplicarea articolului 15 alineatul (2) din decizia-cadru, precum și toate celelalte informații de care dispune autoritatea judiciară de executare, această autoritate ajunge la concluzia că mandatul european de arestare, cu toate că se bazează pe existența unui „mandat de arestare” în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (c) din decizia-cadru, a fost eliberat fără să fi fost emis în mod efectiv un mandat de arestare național distinct de mandatul european de arestare, autoritatea respectivă trebuie să nu dea curs mandatului european de arestare, pentru motivul că acesta nu îndeplinește cerințele de legalitate prevăzute la articolul 8 alineatul (1) din decizia-cadru.

(a se vedea punctele 65-67 și dispozitiv 2)